

ԿԱՐԳԱՊԱՀՈՒԹԻՒՆԸ ԱՆՀՐԱԺԵՇՏ Է

Այս օրերուս եկեղեցական կարգապահութիւնը դժբախտաբար շատերու կողմէ սխալ – չըսելու համար գլխիվայր – ըմբռնուած, եւ ոմանց կողմէ նոյնիսկ անտեսուած իրականութիւն մըն է:

Կարգապահութիւնը բոլոր հաստատութիւններու, ընկերութիւններու եւ կազմակերպութիւններու գոյութեան եւ հետեւաբար յաջողութեան նախապայմաններէն մին է, որ տուեալ հաստատութեան կամ կազմակերպութեան **կուռք-սկզբունքն** է, որ ամբողջին օգտին համար եղած ու դրուած շարք մըն է օրէնքներու, նպատակ ունենալով հաւաքակաւութիւնը, որոշ խումբ մը մարդոց:

Եկեղեցին եւս, եթէ ոչ մարդկային, սակայն մարդոցմէ կազմուած հաստատութիւն մըն է, որ կը ծառայէ որոշ նպատակի մը, ըլլալով անհատներու խմբաւորում, այսինքն հաւատացեալներու ժողով, իր կարգին կ'ենթադրէ եւ ունի կարգապահութեան իր պահանջները: Ընդգծեալ «ոչ մարդկային»ի հանգամանքը կ'առանձնացնէ Եկեղեցին ուրիշ հաստատութիւններէ եւ կազմակերպութիւններէ եւ զայն կը զետեղէ իւրայատուկ խմբաւորումի մը ներքեւ: Այո՛, Եկեղեցին աստուածային հաստատութիւն մըն է, որուն գլուխն է Քրիստոս (Եփ. Ա:22-23): Ան Հայր Աստուծոյ տունն է, եւ անոր պատճառն ու նպատակը աստուածային են միանգամայն: Պատճառը՝ Աստուծոյ անսահման սէրն է, ու նպատակը մարդուն սրբացումն ու մերձեցումը Աստուծոյ:

Հետեւաբար այս ցոյց կու տայ թէ եկեղեցական կարգապահութիւնը տարբեր է աշխարհի միւս կազմակերպութիւններէն: Անշուշտ կարգապահութեան պէտք չէ նայիլ մարդկային հնարքի կամ գիտի մը. եկեղեցական կարգապահութեամբ մենք մարդկային շահը չէ որ կը հետապնդենք, այլ միայն եկեղեցոյ, եւ որուն ընդմէջէն՝ Աստուծոյ:

Անշուշտ Եկեղեցոյ կառավարութեան ուղղութիւնը ի վերուստ է, երկնային է, բացի տնտեսա-նիւթական գործառնութիւններէ: Երբ Եկեղեցոյ պաշտօնեան կատարելապէս գիտակից է իր կոչման եւ սպասաւորութեան դաշտին կը նշանակէ թէ արժանաւոր գործիքն է Աստուծոյ կամքին, Պօղոս Առաքեալին իսկ բառերով, «Անոնք՝ որոնց Աստուած դրաւ Եկեղեցոյ սպասաւորութեան» (Ա. Կորն. ԺԲ:28): Ձեռնադրութեամբ տրուած սհա այդ տուչութիւնն է, որ Եկեղեցոյ պաշտօնեային վրայ կը դնէ զանազան պարտաւորութիւններ. եթէ մէկ կողմէն հրամայելու՝ միւս կողմէն սակայն հնազանդելու: Եւ այս կը վերաբերի ստորադաս եւ գերադաս պաշտօնեաներու հաւասարապէս: Եւ ճիշդ այս պարտաւորութիւններու անգիտութիւնը կամ անտեսումը, երբեմն նոյնիսկ թեմակալ առաջնորդներէ մինչեւ հոգեւոր հովիւները (կուսակրօն թէ ամուսնացեալ), եկեղեցոյ անդամներն ու պաշտօնեաները կ'անդամալուծէ եւ կը տառապեցնէ Եկեղեցին:

Մեր եկեղեցա-կրօնական կեանքէն ներս չենք կրնար անկարգապահութիւնը նկատել իբր ցեղային թերութիւն կամ զայն վերագրել ազգային նկարագրի պակասութեան, ոչ իսկ հետեւանք մեր պատմութեան սարսափելի պայմաններուն, կը խորհինք թէ պարզապէս արդիւնք է քրիստոնէական կրօնքին ճշմարտութեան նկատմամբ մեր ունեցած թիւր ըմբռնումին եւ կամ ինչու չէ մեր անտարբերութեան:

Սոյն գրութեամբ կու գանք շեշտելու մեր Եկեղեցոյ, ու նամանաւանդ մեր վանքէն ներս հրամայականն ու անհրաժեշտութիւնը կարգի ու կանոնի, **ԿԱՐԳԱՊԱՀՈՒԹԵԱՆ, ՀՐԱՄԱՆԻ** եւ **ՀՆԱԶԱՆԴՈՒԹԵԱՆ**, մին՝ սիրով եւ արդարութեամբ, բայց միշտ վճռական, իսկ միւսը՝ դարձեալ սիրով, հեզութեամբ եւ անձնուիրութեամբ: Կրօնա-եկեղեցական մեր կեանքին մէջ այս երկուքն ալ պարտաւորութիւններ են, որովհետեւ չենք կրնար մոռնալ

մանաւանդ՝ որ եկեղեցականութիւնը զինուորութիւն է, մանաւանդ Սրբոց Յակոբեանց Միաբանութեան անդամներուն համար:

Ներկայիս Հայաստանեայց Առաքելական Եկեղեցոյ ամենէն անհրաժեշտ պայմաններէն մէկն է ունենալ Պօղոս Առաքելի նամակներուն ոգիովը տոգորուած հրամայել գիտցող եպիսկոպոսներ, Եկեղեցոյ աւանդութեանց նախանձախնդիր կղերականներ՝ որոնք ի պահանջել հարկին Աստուծոյ սուրբ Տունէն, Քրիստոսի նման զիտնան դուրս հանել կեղծաւորներն ու մերօրեայ փարիսեցիները:

Սակայն ասոնց կարգին մեր Առաքելական Եկեղեցին ամէն ժամանակէ աւելի կարիքը ունի իրենց գերադասներուն հնազանդիլ գիտցող զարգացած եկեղեցականներու՝ կուսակրօն թէ ամուսնացեալ, որոնք անձնուէր կերպով ծառայեն իրենց Եկեղեցոյ եւ ժողովուրդին, որոնք ըլլան անփոխարինելի գործակիցներ իրենց մեծաւորներուն, ինչպէս նաեւ բարի օրինակ հաւատացեալ ժողովուրդին:

Զարգացում, համեստութիւն եւ քաղաքավարութիւն ցանկալի բարենիշերն են Հայ հոգեւորականին, սակայն անոնցմէ աւելի պահանջուած գլխաւոր յատկութիւնն է **ՀԱՒԱՏՔԸ, ՊԱՐՏԱՃԱՆԱԶՈՒԹԻՒՆ** ու **ԿԱՐԳԱՊԱՀՈՒԹԻՒՆ**, ինչ աստիճանի վրայ ալ ըլլայ տուեալ եկեղեցականը:

Միոն 1931

Տ.Վ.

Ամենապատիւ Պատրիարք Սրբազան Հօր Անդրանիկ Պաշտօնական Մուտքը Բեթղեհէմ

Երկուշաբթի, 17 Յունիս 2013, առաւօտեան ժամը 9:45-ին, նորընտիր Հայոց Պատրիարքը՝ Ամենապատիւ Տ. Նուրհան Արք. Մանուկեան, Սրբոց Յակոբեանց Միաբանութեան անդամներուն հետ ուղղուեցաւ դէպի Բեթղեհէմ Սուրբ Ծննդեան Տաճար, հոն կատարելու նորընտիր Պատրիարքի տաճարէն ներս, համաձայն Սթաթուքոյի, պաշտօնական անդրանիկ մուտքը:

Պատրիարք Սրբազան Հօր եւ միաբանութեան ինքնաշարժներուն ընկերակցեցան Երուսաղէմի ոստիկանութեան մեքենաները՝ դէպի Բեթղեհէմ ճանապարհը ազատ պահելու եւ առաջնորդելու այս շքեղ երթը:

Ինքնաշարժներու թափօրը ընթացաւ աւանդական ուղիէն հասնելով Բեթղեհէմի գլխաւոր հրապարակը: Հոն կը սպասէին Բեթղեհէմի Կառավարիչը, Բեթղեհէմի եւ Պեթճալայի Քաղաքապետները եւ Հայոց Գաղութի երեւելիները: Ժամը 10:15-ին, Պատրիարք Սրբազան Հօր ինքնաշարժը հասաւ Բեթղեհէմի գլխաւոր հրապարակը, ուր եւ ողջագուրուեցաւ Պաղեստինեան Պետութեան վերոյիշեալ անձերուն հետ, ու միասնաբար, միաբանութիւն եւ ժառանգաւոր սաներ թափօր կազմած՝ «Խորհուրդ Մեծ» շարականի երգակցութեամբ ուղղուեցան դէպի Տաճարի սինագարդ գաւիթը: Տաճարի մուտքին, Սրբազան Պատրիարք Հայրը ողջագուրուեցաւ Յունաց Պատրիարքի եւ Ֆրանչիսկեան Քուսթոսի ներկայացուցիչներուն հետ, եւ թափօրը ընթացաւ դէպի տաճարի սինագարդ գաւիթը: Պատրիարք Սրբազան Հայրը, շուրջառով եւ գաւազան ի ձեռին եւ ժառանգաւոր